

som gif igjennem hans sidste Foredrag, troer jeg dog virkelig at kunne forsvare, endnu engang at forsøge paa med saa Ord at vise, hvor langt den efter min Mening er fra at være den sande. Den ærede Ordfører antager, at naar der ikke kunde lægges en vis Betydning, — jeg kan ikke engang see hvilken — ind i Ordet Decharge: da skulde det betyde slet Ingenting, at Landsthinget deeltog i Paa kjendelsen af Regnskabet's Rigtighed.

Men naar man, som alt oftere er fremhævet, erindrer, at det Regnskab, der grundlovmæssigt skal forelægges Rigsdagen, ikke kan vinde Anerkendelse ad nogen anden Vej end gennem begge Thingenes samstemmige Beslutning, og at altsaa intet Ansvar i Anledning af et slikt aflagt Regnskab kan gjøres gjældende, med mindre begge Thingene ere enige, da ligger jo dog vel deri en bestemt, betydende Ret, der ikke kan betegnes som Ingenting; men som tværtimod for dette Thing, der nu engang maa betragtes som det mere konservative, det mere tilbageholdende i den raske Bevægelse, hjemler en meget sikkrere og bedre Stilling, end navnlig den, som Landsthinget indtager ved Behandlingen af Finantsloven. Ved Finantsloven er der nemlig ogsaa hjemlet dette Thing et Nei, der legalt har ganske samme Virkning som Folkethingets Nei i samme Sag; men nogen virkelig Udøvelse af dette Nei er ved Forholdenes Magt gjort saa vanskelig, at det overalt, hvor Finants-Bevillinger have fundet Sted i begge Kamre, har med en indre Nødvendighed vist sig, at det første, det meest konservative Kammer's Indflydelse paa Bevillinger er bleven meget ringe, og navnlig kun controllerende, sørgende for, at der ikke gjordes Overtagelse under Form af Bevillinger. Det Nei derimod, som her er hjemlet Thinget, naar Spørgsmaal foreligger om at sætte Ministeriet under Anklage i Anledning af urigtigt aflagt Regnskab, er frit og ubundet, og har en afgjørende Betydning; og det er saa langt fra, at Thingets Stilling derved vilde blive indskrænket til slet Ingenting, at jeg tværtimod maa fastholde, hvad jeg altid her har fastholdt, at det just er paa denne Maade, at Landsthingets Stilling i finantsiel Henseende er holdbar.

Ordføeren: Jeg skal vistnok ikke forlænge Diskussionen, men kun med saa Ord interpretere den ærede Finantsministers Slutningsord, der altsaa er et Resumé af hans Betragtning af Sagen. Saaledes er da Meningen den, at blandt disse to Opfattelser, den regnskabsmæssige og den criminalistiske, vedkommer den regnskabsmæssige os ikke, men kun den criminalistiske, og i den Henseende have vi ikke Myndighed til at gøre Noget, men kun Myndighed til at forhindre Noget. Det skulde altsaa være Landsthingets Stilling, at det med Hensyn til det Gæste, der blev tilbage, Spørgsmaalet om at gøre Ansvaret gjældende, skulde have en Stemme med, men ikke en Stemme, som nogen sinde kunde bevirke Noget, men kun en Stemme, der muligen kunde forhindre Noget, det skulde altsaa blot være en Blok om Toden paa Folkethinget. Det kan jo nu vistnok fra Ministeriets specielle Standpunkt være en ganske brugbar Rolle, at Landsthinget kun kan gøre det vanskeligere for Folkethinget at bruge sin constitutionelle Myndighed og altsaa være et Skærmsbrædt for Ministeriet; thi det er en Selvsølge, og det kan den nuværende høitærede Finantsminister ikke tage mig ilde op, at jeg udtaler, det ligger i Sagens Natur, at et Ministerium aldrig kan sværme for Ansvar og allermindst i dets meest acute Form som Anklage. Men Landsthingets hele Opgave bliver saaledes i denne Henseende at gøre det besværligere for Folkethinget at udøve sin Ret, men det selv har altsaa ingen Ret til at gøre nogen som helst Ting.

Da Ingen videre begærede Ordet, gif man over til Afstemning, hvorved

1) Forslag af Finantsministeren:

Principaliter:

At Slutningsindstillingen affattes saaledes:

„I Henhold til samtlige de foranstaaende ved de af Statsrevisorerne indstillede Poster tagne Beslutninger finder Rigsdagen intet Videre at erindre med Hensyn til det aflagte Statsregnskab.“

blev eenstemmigt for og afstemt med 31 Stemmer.